

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Naturfredning af 8. Maj 1917.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 27).

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Rytter): Fra Landstinget er hertil oversendt Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Naturfredning af 8. Maj 1917. Ærede Medlemmer vil erindre den Sag, som har givet Anledning til dette Lovforslag, idet vi jo i Fjor havde en Erstatningssag fra Møn, hvor det viste sig, at man kom til forskellige Summer i hver af de 4 Instanser, den passerede. Det fandt man uheldigt, og derfor foreligger nærværende Lovforslag, som er vedtaget af Landstinget med alle Partiers Tilslutning. Jeg haaber, det maa faa en let og hurtig Gang gennem dette høje Ting.

Tange: Jeg skal i Tilslutning til den højtærede Justitsministers Udtalelse anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig Behandling. Det gaar kun ud paa at ændre § 15, 3die Stykke, i den nugældende Naturfredningslov, som har vist sig at virke mindre heldigt. Lovforslaget fremkommer efter enstemmig Henstilling fra Overfredningsnævnet, idet ikke mindst den Sag, som den højtærede Minister henviste til, Sagen fra Møn, viste, at den Fremgangsmaade, Loven fastsætter med Hensyn til Erstatningers Fastsættelse, virker i høj Grad uheldigt, idet disse Erstatningsspørgsmaal skal gennemgaa ikke mindre end 4 Instanser. Naar 4 forskellige Faktorer skal fastsætte en Erstatning, kan Resultatet let blive, som det viste sig ved den omtalte Sag fra Møn. Nu foreslaas det altsaa at indføre en fast Taksationskommission, hvorved man venter og haaber at opnaa en mere ensartet Paadømmelse af disse Sager, og navnlig en mere ensartet Afgørelse med Hensyn til Erstatningsspørgsmaal. Ved en saadan fast Taksationskommission, hvoraf de to Medlemmer udnævnes af Ministeriet og det tredje Medlem af det paagældende Amts- eller Byraad, vil man ganske sikkert opnaa en langt mere ensartet Behandling og navnlig, at der bliver taget mere Hensyn til Erstatningssummer, som de paagældende Nævn — enten det nu er det stedlige Fredningsnævn eller Overfredningsnævnet

— een Gang har fastsat. Jeg kan derfor anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

A. C. Meyer: Den her ommeldte Taksationskommission skal tage Affære, hvor Overfredningsnævnet ikke selv vil kunne afgøre Sagen. Der er altsaa just ikke Tale om, at man skal løbe alle Instanser igennem, men Taksationskommissionen kan som sidste Instans tage Affære og afgøre Sagen. Der er i Landstinget indført en Ændring med Hensyn til Samsætningen af denne Taksationskommission. Man havde fra socialdemokratisk Side fremsat visse Indvendinger, idet man ønskede, at de kommunale Myndigheder skulde vælge to af Taksationskommissionens Medlemmer og Ministeren een. Det er nu blevet saaledes, at Ministeren faar Ret til at vælge de to og de kommunale Myndigheder een. Jeg vil ikke opholde mig synderligt ved dette, uagtet jeg naturligvis af Partitroskab kunde føle mig henvist til at tage Standpunkt som mine ærede Partifæller i Landstinget og ogsaa af Hensyn til den Myndighed, som de kommunale Raad maa have, vilde mene, at der kunde være Grund til at gaa den Vej, som er anbefalet af Mindretallet i Landstinget. Men jeg tillægger alligevel ikke dette en saa afgørende Betydning, at jeg af den Grund vil kræve en mere indgaaende Behandling af Lovforslaget, og jeg vil altsaa heller ikke foreslaa Nedsættelse af Udvalg. Jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, at til Trods for, at jeg paa dette enkelte Punkt maaske kunde have ønsket en lidt anden Affattelse, skal jeg skænke Lovforslaget min bedste Anbefaling.

Juel: Loven om Naturfredning er af forholdsvis ny Dato, nemlig fra 1917. Naar der imidlertid allerede nu fra den højtærede Regering fremkommer Forslag om Ændringer, maa Grunden dertil søges i, at der ikke tidligere har været lovgivet paa dette Omraade, og man har derfor ikke været i Stand til at overse Ulemper og Mangler, som kunde fremkomme ved Benyttelsen af Loven. Saadanne Mangler har der vist sig at være med Hensyn til Spørgsmaal om, hvorvidt Erstatning skal gives, og hvor stor den skal være. Det viste sig ved det grelle Eksempel fra i Fjor, hvor et Erstatningsspørgsmaal gennemgik alle fire Instanser, hvad det kunde ifølge Loven, og hvor alle fire Instanser dømte forskelligt, hvilket naturligvis er